

ERMENİ İFTİRALARINA BATI DESTEĞİNİN ANLAMI ve ÖNLEMENİN YOLU!

Prof. Dr. Özer OZANKAYA

<http://ftp.add.org.tr/index.php/makaleler/2099-prof-dr-oezer-ozankaya-ermeni-iftiralarina-bati-desteginin-anlami-ve-onlemenin-yolu>, 25.4.14

Yaklaşık 40 yıldan beri, birçok Batılı devlet, Osmanlı Devletinin son döneminde Doğu ve Güney Anadolu'da özellikle Rusya, İngiltere, Fransa ve Amerika'nın kışkırttığı Ermeni – Türk kanlı kavgalarından Türk Ulusu'nu ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni sorumlu tutmak, üstelik bunu "Ermenilere arşı soykırım,, gibi sunmak haksızlığını işleyebilmektedirler. Bu ülkelerin nesnellik ölçütlerine uyma gereğini gözardı eden politikacıları, "**Türkler Ermenilere soykırım uygulamışlardır**" diyen Parlamento kararları almakta, bu savın doğru olmadığını söylemeyi suç sayan ve cezalandıran yasalar bile çıkarmaktadırlar!

Demokrasi ve barış ilkelerine taban tabana zıt olan bu tutumu, Türkiye'nin yüklü tutarda örneğin Fransız helikopteri, Alman Tankı ya da Amerikan uçağı ... satınması ve benzeri ödünler karşılığında, kimi kez geçici olarak unutmuş görünmekte, kimi kez parlamentolarına dek getirmekle birlikte çoğunluk oyuna ulaşmamasına çalışacakları sözlerini vermekte, Türk hükümetlerinden ödün üzerine ödün koparmaya çalışmaktadırlar.

Nesnellik bilimin de, demokrasinin de, uluslar arasında barışın da en temel gereğidir. Ben de bir toplumbilimci niteliğimle, bu konuya ilişkin gözlem ve değerlendirmelerimi, katı savlar olarak değil, eleştiriye açık önermeler olarak sunmak istiyorum.

I. SOYKIRIM, AMA TÜRK'E KARŞI GİRİŞİLMİŞ SOYKIRIM!

Osmanlı Devleti'nin tarih sayfalarına göçme süreci, bilindiği gibi, doğal kaynaklar ve pazar arayışındaki sanayileşmiş Batılı devletlerin kendi aralarındaki çıkar çekişmeleri yüzünden, Osmanlı uyruğu halkların her yönden yıkımlara uğratılması eşliğinde gerçekleşti. Bu yıkımların en büyüğünü Osmanlı Devletinin asıl yükünü çektiği halde her türlü gelişmenin dışında tutulan Türk kesimi yaşadı. Amerikalı Göç Tarihçisi **Prof. Justine McCarthy**'nin gerçek araştırmalara dayalı yapıtlarında sergilendiği üzere; Osmanlı'nın Türk uyrukları, devletin batı eyaletlerindeki 500 yıllık Türk yurdu Rumeli'den (ABD'nin tüm tarihinin 225 yıl dolayında olduğu düşünölsün!) her türlü insan hakları çığnenerek sökülüp sökülüp atıldıkları gibi, doğusunda da yapay olarak bir Ermenistan yaratabilmek uğruna Türk nüfustan arındırılmış bir bölge oluşturulmak istenmiş ve İngiliz, Rus, Fransız kışkırtma ve silahlı desteğı ile kurulan Ermeni çeteleri kadın, yaşlı, çocuk demeden "yalnızca Türk olduğu için" Türkleri kıyımdan geçirmeğe ve bölgeden kaçıрмаğa kalkışmışlardır.

Ermeni nüfus çoğunluğu da binlerce yıllık Türk vatandaşlarına karşı işlenen bu cinayetlere baş kaldırmamış ya da kaldıramamıştır. Ancak Türklere karşı uygulanan kıyım Osmanlı'nın Batı eyaletlerinde başarılı olduğu halde Doğu'da başarılı olamamış, Osmanlı Devleti buradaki çoğunluk Türk nüfusu korumak ve Rusya ile savaşırken arkadan hançerlenmeyi önlemek için Ermeni uyruklarını ülkenin güneyindeki bölgelere zorunlu göçe tabi tutmuştur. Bu, sık sık söylendiğı gibi, yalnız Çarlık Rusyasıyla savaşmakta olan Osmanlı Ordusunun iki ateş arasında kalmaması için başvurulmuş bir önlem değıldir. Türk'e karşı girişilen soykırım cinayetlerine karşı koymayan ya da koyamayan ve saldırılara ortak olan Ermeni nüfusun, bir daha Türk komşularıyla barış içinde birlikte yaşama şansı da kalmamıştı.

Bunun için de o bölgeden başka yere göçürölmeleri zorunluluk olmuştu. Türk Bağımsızlık Savaşı

sırasında da Adana, Maraş, Gaziantep .. yöresinde Fransız üniforması altında Türklere saldırtılmaları, Dünya Savaşı sırasında zorunlu olarak göç ettirilen Ermenilerin Cumhuriyetin kurulması üzerine yurtlarına dönmelerini daha da olanaksız duruma getirmiştir. Görüldüğü gibi Doğu Anadolu'daki Ermeni halk, Batılı devletlerin çıkar hesaplarına araç olmaya hayır demedikleri, diyemedikleri için, bu bölgedeki binlerce yıllık varlıklarına kendi elleriyle son vermişlerdir!

Ama Ermeni siyasetçileri ve onları kışkırtmış olmanın sorumluluğunu taşıyan Siyaset Batısı, 1970'lerden başlayarak olayları tam anlamıyla ters-yüz etmeğe başlamış, öldürülen, yurdundan ve ocağından sürülen ve meşru savunma durumunda bırakılan Türklere insan değil de hamam böceği imiş gibi, onlara karşı başlatılan bu soykırım saldırısından hiç söz etmeden, sanki 'Osmanlı Devleti ve Türk halkı Almanların, Rusların, İspanyolların Yahudilere yaptığı gibi, durduk yerde Ermenilere karşı soykırımı uygulamıştır.' diyen bir propaganda makinesini işletmeğe başlamışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti, dürüstlikle izlediği barışçı politika gereği geçmişin bugünümüzü zehirlememesine özen gösterir ve Ermeni çetelerin ve onlara uyan Ermeni halkın kırımları ile onları destekleyen sömürgeci devletlerin sorumluluklarını gündemden düşürürken, bu soylu politikası onlar tarafından kendisine karşı silah olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Oysa **bir ulusa iftira etmek, soykırım girişiminin ta kendisidir!**

II. SOYKIRIM SAVI NEDEN BİR KARAÇALMADAN İBARETTİR?

Bu propagandaların yalandan başka birşey olmadığı matematiksel bir kesinlikle birçok kez kanıtlanmıştır, dedim. Bunun yalnızca birkaç örneğini sunmak isterim. Bu örnekler, kanımca, doğruya saygısı olan herkesi inandırmaya yetecek açıklıktadır. Buna karşın söz konusu propaganda makinesinin neden işletildiği ve Türkiye'nin bunu neden önleyemediği, konunun başka bir yönüdür ve ona ilişkin kestirimlerimi daha sonra belirteceğim. Ermeni savlarının birer karaçalmadan ibaret olduğunu göstermeğe yetecek nitelikteki kanıtların bir bölümü şunlardır :

1) Osmanlı Devleti, 1. Dünya Savaşına Almanya'nın güdümündeki Enver Paşa vb. devlet yöneticilerinin çabalarıyla sürüklenmişti. Bütünüyle Osmanlı Ordusu savaş boyunca "Alman Askeri Eğitim Kurulu"nu oluşturan Alman generallerinin doğrudan doğruya komutası altına sokulmuştu. Liman von Sanders'ler, Falkenhein'lar bunun canlı kanıtlarıdır. Eğer Osmanlı Devleti Ermeni uyruklarına karşı bir soykırım uygulamış olsaydı, Alman hükümeti bunu belgeleyecek olanaklara en çok sahip olacak konumdaydı. Oysa bugüne değin Alman arşivlerinde böyle bir belge bulunup ortaya çıkarılamamıştır!

2) Savaş sonrasında Mondros silah bırakışmasını imzalayan Osmanlı devleti bütün yönetimiyle İngiliz, Fransız ve İtalyan işgalcilerine teslim oldu. Savaş suçluları mahkemelere verildi, Malta'ya sürüldü. Ama Osmanlı Devletinin bütün arşivlerine el koymuş olan savaş galibi bu devletler, Ermenilere karşı soykırım uygulandığına ilişkin hiçbir kanıt bulamamış, böyle herhangi bir yargıda da bulunamamışlardır. İngiliz, Fransız, Rus ve İtalyan arşivlerinde böyle herhangi bir kanıt bulunsaydı bugüne değin bin kez dünyaya duyurulmuş olurdu.

3) Silah Bırakışması ve Kurtuluş Savaşı yıllarında ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Morgenthau, ABD hükümetinin Ermeni savlarını araştırmak üzere görevli gönderdiği General Mosley ve General Hardord'un hepsi de bir soykırımından değil, **"Karşılıklı birbirini öldürme"** olayından söz edilebileceğini, bu çatışmalarda **Türklerin daha büyük kayıplara uğradığını** belirtmişlerdir. Öldürmeği kimlerin başlattığı konusunda ise, beklenebileceği gibi, sessiz kalmışlardır. Eğer Türklere başlatmış olsaydı sessiz kalmayacakları açıktır.

4) Daha 1877 Osmanlı - Rus Savaşı öncesinde İngiltere, kendi sömürgeci çıkarlarının tehlikeye gireceğini görerek, Rusya'nın Ermenileri baskıdan koruma bahanesiyle Osmanlı Devletine saldırmasına karşı çıkmak üzere, durumu yerinde gözlemlemesi için bir Kırallık Yüzbaşısını görevlendirmişti. Bütün Anadolu'yu at sırtında gezen Captain Peebody, *"Five Hundred Miles on Horseback in Asia Minor"* adlı gezi notlarında Ermenilerin baskıya uğramak şöyle dursun, toplumun en varlıklı ve gönençli kesimi olduğunu, olsa olsa Ermenilerin Osmanlı Devletine karşı sadakatlarında bir kusur bulunduğu söylenebileceğini gözlemlemiştir.

5) Adana-Maraş bölgesinde Fransız üniforması altında Ermenileri Türk komşularına saldırttıktan bir süre sonra, Ankara Hükümetiyle anlaşmaya varan Fransa'nın Başbakanı Clémenceau, **"Ermeniler, başlarına gelenlerden, kendilerinden başka hiç kimseyi suçlayamazlar."** demektedir.

Türkiye'de bir Ermeni soykırımı yaşanmış olsaydı, bunun Atatürk döneminde neden hiç ağza alınmadığı, tam tersine neden Atatürk Türkiyesi'nin, böyle bir savdan tek sözcükle bile söz edilmeksizin, özel olarak Milletler Cemiyeti üyeliğine davet edildiği, sorulmaya değer bir durumdur.

6) Türkiye'de Ermenilere karşı soykırımı yapılmış olsaydı Almanların Yahudilere uyguladığı soykırımından kaçan yüzlerce Yahudi bilim, sanat ve düşün adamı ile Nazilere başkaldıran birçok Alman bilim, sanat ve düşün adamı kuşku yok ki; ABD, İsviçre, Kanada vb. ülkelere gidebilecekken Atatürk Türkiye'sine gelmek istemezlerdi; Türkiye'de tam bir özgürlük ortamında yaşayabileceklerini düşünemezlerdi.

7) Ermenileri yüzyıllarca "en bağlı uyruk" anlamına gelen "Teb'a-i sadıka" diye niteleyen, devletin sadrazamlık dahil en yüksek makamlarında görevlendiren, saray mimarlarını kuşaklar boyunca hep Ermenilerden (örneğin Balyan ailesinden) seçen Osmanlı Devletinin, müzik de dahil kültürün her alanında Türklerle en çok kaynaşmış olan, Ermeni alfabesiyle Türk dilinde kitaplar basan, evlerinde bile yoğun biçimde Türkçe konuşan uyruklarına soykırım uygulamasına olanak yoktur.

8) Bugün bile dünyanın birçok ülkesinde yaşamakta olan Ermeniler, evlerinde ve kendi aralarında sık sık Türkçe konuşmaktadırlar. Binlerce yıllık yurtları olan Anadolu'dan bir soykırım sonucunda göçmek zorunda kalmış olsalardı, herhalde Türkçe konuşmayı sürdürmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi.

Bir ulusa soy kırımı iftirası yapmak, kendi başına bir soykırımıdır!

Bunu, söz konusu I. Dünya Savaşı boyunca ordusunu bile Alman komutanlarının doğrudan buyruğu altına sokacak ölçüde -bizce ahmakça- bir "Almanya bağlılığı" sergilemiş olan müttefikine karşı yapmak, "dostluğa sadakat" ilkesiyle bağdaşmaz. Buna ek olarak, 3.5 milyon Türk bütün gençliğini, üretken yıllarını Alman toplumunun refahına harcamışken, Türkiye Cumhuriyeti de ABD'den sonra en büyük orduyu besleyerek, bir yandan, Alman sanayisine pazar sağlayarak ve bunun için kendi sanayileşmesini ve demiryollarını baltalayarak, öte yandan Sovyet yayılmasını önlemek üzere NATO içinde soğuk savaşın en büyük riskini üstlenerek Almanya'nın gelişmesini kolaylaştırmış iken, Alman hükümetlerinin hem kendi ülkelerindeki 3,5 milyon Türk'e, hem de bütünüyle Türk ulusuna ve Türkiye Cumhuriyeti'ne en ağır hakarete bulunması da başlıbaşına bir jenosid suçudur, kanısındayım.

Alman hükümetlerinin, bu ülkedeki Türklerin demokratik haklarını bilinçle kullanabilen örgütlü bir birlik olmasını önlemek için onlar arasında Kürt - Türk, Aalevi - sünni, laik - şeriatçi, nurcu - süleymancı ... gibi bölünmeler oluşmasını özellikle desteklemesi de, insan haklarına yönelik, soykırım sayılabilecek nitelikte saldırgan tutumlar ve eylemler sayılmak gerekir.

III. BATILI DEVLETLER BU GÖZÜPEKLİĞİ NASIL GÖSTEREBİLİYORLAR?

Soykırımı savının bir karaçalmadan başka birşey olmadığını ortaya koyan, ancak birkaçını saydığımız, böylesine açık ve kesin kanıtlara karşın söz konusu iftiranın sürdürülebilme olmasının nedenleri neler olabilir? Bir ulus için izlenecek en doğru strateji, çağdaş bir kültür sahibi olmaktır. Başka deyişle yönetiminin demokratik, felsefe, bilim ve sanatının özgür, ekonomisinin ileri sanayiye ve ileri teknolojiye dayalı, dilinin gelişkin bir yazı dili olması, bir ulusu en yüksek güvenlik düzeyinde yaşatır.

Batılı devletlerin Türk ulusuna "Ermeni Soykırımı" karaçalmasını bunca pervasızca yapabilmesinin bana göre başta gelen nedeni, 1946'dan sonra Türkiye'yi yöneten politikacıların, Türk Ulusu'na böyle bir çağdaş kültür düzeyine yükselme yollarını açan ve **Türkiye Cumhuriyeti devletini** güçlü ve saygın kılan Cumhuriyet aydınlanmasını sürdüreceği yerde; ucuz yoldan iktidarda kalıp bencil çıkarların hizmetinde olmayı yeğlemeleri, bunun için de henüz Cumhuriyet aydınlanmasının ulaşamadığı, çoğu yolsuz ve okulsuz 40.000 köy ile bir o kadar küçük yerleşim yerlerinde yaşayan ve halkın % 80'ini oluşturan köylü yığınlarını yeniden ortaçağ artığı şeyhlik, ağalık, tarikaçılık, üfürükçülük vb. kurumların pençesine düşürmeleri olmuştur.

Uluslararası ilişkilerin felsefesi, hâlâ, Atatürk'ün dediği gibi "açgözlülük, çekememezlik ve kin üzerine dayalı olmakta" süregidiyor. Bu ortamda bir ulus için tek güvence bilim, sanat, teknik, ekonomi ve düşünüş biçimi açılarından en çok güçlü olmakla sağlanabilir. Bunlardan yoksun bırakılmaya başlanan bir ulus ve onun devleti, gerçekte zayıf düşürülüyor demektir.

İşte 1946 sonrasının basit politikacıları, Atatürk Cumhuriyetinin Türk ulusunu ve devletini güçlü kılan kurum ve politikalarını baltalamakla onu güçsüzleştirmeğe başlamış, sömürgeciliği hâlâ ayıp saymayan kimi Batılı devletler bundan yüreklenerik, hem Atatürk modelinin tüm İslam dünyasına ve tüm sömürülen uluslara örnek olmasını engellemek, hem de Türkiye gibi geniş bir ülkeyi yeniden sömürge durumuna indirgemek üzere, Türkiye Cumhuriyeti ile Türk ulusuna saldırılarını yavaş yavaş yenilemeğe, hem de bu saldırıların bir bölümünü, sağcısı ve solcusu ile bağnaz kafalı ve/ya da çıkarıcı politikacılar, yazar-çizerler, sözde-profesörler ... aracılığıyla sanki Türkiye'ye "yardım" imiş gibi yutturmaya koyulmuşlardır. Ermeni soykırımı savları da bu saldırılardan başlıca bir tanesidir.

IV. SONUÇ

Ermeni iftiralarına kesin bir son vermek ve bunların helikopter alımlarımız sırasında açıkça yapıldığı gibi Türkiye'yi haraca bağlamada bir tür şantaj aracı olarak kullanılmasını önlemek için, Türk hükümetleri ve dış temsilciliklerimizin yetkilileri, yukardaki gerçekleri gür sesle bir kez ve son kez olmak üzere dile getirmeli, onları görmezlikten gelerek parlamentolarına ve uluslararası ortamlara Ermeni iftiralarını taşıyan hükümetlere bu davranışın Türkiye tarafından **"düşmanca eylem"** sayılacağını ve ona göre karşılık göreceğini açık ve kesin bir biçimde bildirmelidirler.

Ama bunu yapabilmeleri için önce Türk hükümetlerinin gerçekten demokratik, yani her eyleminin hesabını Türk ulusuna vermek yükümlülüğünün bilincinde, bilimin ve erdemin yolunda güçlü hükümetler olması, içerde ve dışardaki görevlilerin de partizan ölçülerle değil, gerçekten Türk Ulusu'nun meşru çıkarlarını koruyup kollayacak yeterlikte olma ölçüsüne göre seçilip çalıştırılan görevliler olması zorunludur. Bilim ve yayın dünyamızın da demokratik yurttaşlık sorumluluğuyla bu yolda etkin destek vermeyi başarmalıdır. Yarım yüzyıldan beri bu ölçülerden uzaklaştıkça Türk Ulusu'na ve Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı iç ve dış saldırıların da arttığına tanık olmaktadır.